

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 123.171 van 22 september 2003
in de zaak A. 124.708/XIV-11.069.**

In zake : 1. XXX,
 2. XXX,
 die woonplaats kiezen bij
 Advocaat M. MANDELBLAT,
 kantoor houdende te 1030 BRUSSEL,
 A. Reyerslaan 41, bus 8

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX en XXX, beide van Joegoslavische nationaliteit, op 30 juli 2002 hebben ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissingen van 25 juni 2002 van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, Eerste Nederlandse Kamer, waarbij wordt geweigerd hen als vluchteling te erkennen;

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2002 waarbij aan de verzoekende partijen het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 22 april 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 10 september 2003;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat M. MANDELBLAT, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegrondheid van het beroep.

1.1.1. Overwegende dat in een eerste middel, afgeleid uit de schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van de artikelen 48 en 49 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 1, (A), 2, van de Vluchtelingenconventie, verzoekers laten gelden dat geen rekening werd gehouden met andersluidende doch evenzeer betrouwbare bronnen zoals bijvoorbeeld het omvangrijk verslag “Kosovo-situatie” van 25 januari 2001 van het Ministerie van Buitenlandse Zaken, dat daarenboven duidelijk en onmiskenbaar uit het neergelegd verslag van 20 november 2001 van Amnesty International blijkt dat de etnische minderheden, waaronder de Slavische moslims, nog steeds het slachtoffer zijn van aanhoudende aantastingen op de elementaire rechten van de mens en dit niettegenstaande de aanwezigheid van de internationale KFOR-troepen, dat niet redelijk van asielzoekers kan verwacht worden dat ze een begin van bewijs omtrent hun reisweg of het tijdstip van hun aankomst in België aanbrengen, dat van hen evenmin een bewijs kan geëist worden van de feitelijkheden die ze ondergaan hebben zoals de diefstallen van hun bezittingen en de brand van hun huis in september 2001, dat het voldoende is dat ze aanwijzingen (en geen bewijzen) aanbrengen dat er wat hen betreft ernstige redenen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie (artikel 52 van de Vreemdelingenwet), dat aan de andere kant een binnenlands verblijfsalternatief geen reden is om een asielaanvraag af te wijzen in geval van een etnisch conflict zoals tussen etnische Albanezen en Slavische moslims, dat men hen verwijt dat zij tijdens hun verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken geen gewag gemaakt hebben van de diefstallen noch van hun klacht bij de KFOR terwijl ze hiervoor niet over voldoende tijd op de Dienst Vreemdelingenzaken beschikten;

1.1.2. Overwegende dat door de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen wordt geoordeeld “dat het behoren tot de minderheid van de Slavische Moslims in Kosovo niet zonder meer leidt tot de erkenning van de status van vluchteling” vermits “de situatie van deze groep blijkens betrouwbare bronnen thans als gestabiliseerd kan worden aangezien”; dat, in zoverre het middel ertoe strekt deze beoordeling aan de hand van andere

bronnen over te doen, het buiten de bevoegdheid van de administratieve cassatierechter valt; dat het overbodig is de kritiek van verzoekers op het motief in verband met de twijfel omtrent de echtheid van hun asielrelaas te onderzoeken; dat de onwettigheid van dit motief op zich immers niet tot vernietiging van de aangevochten beslissingen kan leiden, aangezien deze voldoende geschraagd zijn door de overige beweegredenen, inzonderheid het motief ontleend aan de aanwezigheid van een binnenlands vluchtalternatief; dat, wat dit laatste betreft, verzoekers stellen “dat dit geen reden is om een asielaanvraag af te wijzen in geval van bestaan van een etnisch conflict zoals tussen etnische Albanezen en Slavische Moslims”; dat er ten onrechte wordt aangevoerd dat het criterium van het binnenlands vluchtalternatief niet kan aangewend worden in geval van een etnisch conflict; dat zoals uit het handboek van de UNHCR blijkt ook dan de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling geweigerd kan worden wanneer men, alle omstandigheden in acht genomen, redelijkerwijze van de asielzoeker kan verwachten dat hij zijn toevlucht in een ander landsdeel zoekt (nummer 91 van het handboek); dat het eerste middel moet worden verworpen;

1.2.1. Overwegende dat in het tweede middel verzoekers laten gelden dat, eerste onderdeel, de gemachtigde bijzitter van de Eerste Nederlandse Kamer zijn bevoegdheid heeft overschreden door hun beroepen af te wijzen omdat ze eenvoudig ongegrond waren, dat hij de zaken immers naar een driedledige kamer moest verwijzen indien hij de mening toegedaan was dat de beroepen niet kennelijk ongegrond waren, dat, tweede onderdeel, het contradictorisch karakter van de debatten wordt miskend doordat wordt gesteund op informatiebronnen, die zich niet bevonden in het administratief dossier, dat ter inzage aan hun raadsman werd meegedeeld, dat de aangevochten beslissingen bijgevolg niet deugdelijk zijn gemotiveerd;

1.2.2.1. Overwegende dat bij beschikkingen van 7 maart 2002 de gemachtigde bijzitter besliste de beroepen van verzoekers zelf als alleenrechtsprekend lid te behandelen omdat dit beroep hem kennelijk ongegrond voorkwam; dat door zelf als alleenrechtsprekend lid over de beroepen van verzoekers uitspraak te doen en de behandeling ervan derhalve niet naar een driedledige kamer te verwijzen, de gemachtigde bijzitter impliciet, maar zeker te kennen heeft gegeven dat zijn eerste indruk naderhand werd bevestigd en de beroepen inderdaad als kennelijk ongegrond moeten worden aangemerkt; dat van een bevoegdheids-overschrijding derhalve geen sprake is; dat het eerste onderdeel niet gegrond is;

1.2.2.2. Overwegende dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen zich kan steunen op algemeen toegankelijke documenten, zoals de algemene ambtsberichten van het Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, de Country Report van het State Department en de rapporten van het Brits Home Office, zonder deze stukken vooraf bij het dossier te moeten voegen; dat het tweede onderdeel niet gegrond is;

2. Overwegende dat de verzoekende partijen geen gegrond middel tot nietigverklaring hebben aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op tweeëntwintig september tweeduizend en drie, door :

de HH.	A. BEIRLAEN,	kamervoorzitter,
	K. VANHOUTTE,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

A. BEIRLAEN.